1

На порозі спальні я зупинилася мов укопана. Кімната мала такий вигляд, ніби тут розірвалася бомба: перекинуті шухляди, розкидані на підлозі ковдра й подушки, перевернутий журнальний столик просто на ліжку, а крісла розметані так, наче ними грали в боулінг, використовуючи замість кеглів. Куди не глянь — усюди одяг: на підлозі, на тумбі, навіть на жалюзі. Розсипано так, що й килиму не видно. А посеред усього цього хаосу — Делайла, моя старенька кішка. Вона якраз вилизувалася, розмістившись на вершині безладної купи того, що ще кілька годин тому було випраним і охайно складеним одягом.

Я вигадала лише два логічні пояснення. Перше: вночі мене обікрав грабіжник, який наполегливо шукав щось конкретне. Друге: Джуд попросив хлопців самих одягнутися в садочок, забувши про можливі наслідки. Майже впевнена, що знаю правильну відповідь.

Зітхаючи, я підняла крісла, дістала з-під дитячого ліжечка пляшечку з носиком, на якій красувався ведмедик, і зігнала Делайлу з гори пожмаканої білизни. Опісля взялася розкладати одяг Елайджи по шухлядах. *«Ти гар-р-рнюня!»* — промовляв напис на одному зі светрів на вішалці. На малюнку під

ним гарчав динозавр. Ну чому для дорослих не шиють такого одягу? Бо ж у мене справді траплялися дні, коли б не завадила підтримка усміхненого тиранозавра. Сьогодні саме такий день.

— Як пройшла співбесіда? — Джуд витягнув з вух навушники. Відірвав погляд від ноутбука, щойно я з'явилася на кухні й поставила на стільницю пляшечку з носиком. Щоразу, коли заходжу сюди, відчуваю піднесення, бо ж саме заради такої зали, по суті, ми й придбали це помешкання. Вона продовгаста, майже на всю довжину нашої старої квартири. Підлогу встеляє темний, гарно відшліфований паркет, а великі вікна виходять на дахи сусідів. Сьогодні тут все залите скупим осіннім промінням, у якому завзято танцюють пилинки.

Придбане житло мало дві спальні, тож одну ми залишили собі, а з іншої зробили кабінет, який за потреби ставав гостьовою. Одначе тоді я завагітніла, і наш кабінет перетворився на дитячу, а згодом на спальню для двох наших малих. Тепер, коли ми знову активно працювали — точніше, працював Джуд, — офісом став кухонний стіл у невеличкій ніші головної зали.

Коли я повернулася додому, він якраз активно щось обговорював у зумі, але тепер усім виглядом запрошував мене до розмови. Я похитала головою:

— Ніби непогано пройшло, однак навряд мені світить та робота. Співбесіду вела дуже мила дівчина, але вона відзначила, що я надто досвідчена для такої простої посади. Двічі наголосила на цьому.

— Переклад: вони сумніваються, що зможуть дозволити собі співпрацю з тобою, — знизав плечима Джуд. Опісля пересунув окуляри для читання на лоба. — Я ж казав, що варто цілити вище.

— Тобі легко говорити, але саме я надовго вибула з гри, — намагаюся приховати роздратування у голосі, однак сумніваюся в успішності тих намагань. Йому справді легко патякати язиком, бо ж урвав собі тепле місце при *New York Times* якраз перед початком пандемії. По суті, він виграв у лотерею серед журналістів. Водночас Джуд чудово усвідомлював, що такий щасливий випадок не стримає мене від порівнювань траєкторій, якими рухалися наші кар'єри. — Дуже важко здобути посаду серед сформованого колективу, Джуде, а тим паче коли у твоєму резюме більш ніж п'ятирічна прогалина.

— Знаю, знаю, — каже чоловік і підводиться, щоб мене обійняти. — Знаю, вибач. Я не стверджую, що посада тільки й чекає, щоб звалитися на тебе з неба... Просто іноді ти дуже себе недооцінюєш.

— Повір, я оцінюю себе об'єктивно. Просто від народження Еліка я майже не працювала, а для багатьох такий пункт біографії — червоний прапорець, так би мовити.

Елайджу не зарахуєш до дитини пандемії, хоч він народився якраз перед її початком. Я купалася в променях слави завдяки успіху своєї єдиної книжки «Темні води» про жахливий досвід на круїзному лайнері «Аврора» в норвезьких фіордах. Джуда тільки-но запросили на посаду штатного працівника в *New York Times*. За гонорар від продажів книжки та нову зарплату чоловіка ми купили помешкання на омріяному Мангеттені, неподалік мікрорайону Трайбека. Тож хіба спроби зачати дитину не мали б стати наступним логічним кроком?

Одразу поясню стосовно слова «спроби». Просто я гадала, що той процес займе якщо не роки, то принаймні кілька місяців точно. І поява Елайджі значно швидше від наших очікувань, а за нею й усі труднощі батьківства, накрили нас як та лавина. Аж не віриться, що таке крихітне створіння перетворило на хаос два впорядковані життя. Особливо важко нова

роль давалася мені, бо ж я мешкала за добрих вісімсот кілометрів від рідного дому, а отже, і від своєї матері. Якийсь час справді все падало з рук. Я відчула, що моє психічне здоров'я поволі сповзає в чорну діру. Старі пігулки більше не допомагали, а нові мали побічні ефекти. Я вже мовчу про складнощі з правильним дозуванням. А втім, за якийсь час ми знову повернулися у звичну колію. Гормональне цунамі відкотилося, а Елік став частиною денної рутини. Ми з Джудом більш-менш налагодили процеси, а я підібрала такий коктейль антидепресантів, який тримав мене на ногах. Словом, я вже планувала найняти няню (або сиділку, як тут заведено говорити) й виходити на роботу, коли раптом почалася пандемія.

Звісно, я нікому не зізнавалася, але певною мірою навіть втішилася. Очевидно, що без труднощів не обійшлося: ізоляція і постійне хвилювання за маму, яка опинилася далеко-далеко в місці, яке *Guardian* прозвав «чумним островом». Водночас пандемія зняла з мене зайвий тиск, позаяк садочки так чи інакше закрили на карантин, а няні на роботу не виходили. Отже, я провела два чудові роки дома з Елайджею, бо й справді не мала можливості виходити на повноцінну роботу. А там і Тедді з'явився, тож усе пішло на друге коло. Я знову потрапила в дитячу країну, щоправда, з краще підібраними ліками й більшим розумінням, як усе те влаштоване.

Сама не знаю як, але відтоді минуло шість років. Елайджа й Тедді пішли в садочок. Гонорар за книжку розчинився в повсякденних видатках, і ми з Джудом спільно вирішили, що настав час мені повертатися в сідло.

Тільки-от кінь ніяк не давав себе осідлати.

Чимало роботи я виконувала в статусі позаштатної працівниці — трохи тут, у США, трохи в Британії, де колишні керівники все ще підкидували мені якийсь підробіток. А втім, я шукала постійного місця праці, з пенсійним забезпеченням

і медичним страхуванням. Зрештою, тепер я громадянка США, тож певною мірою почувалася захищеною. Бо в одному з нічних жахіть, яке навідувало мене в темні часи післяпологової депресії, у мене закінчувалася зелена карта, і двері нашого помешкання виносила міграційна служба. Після такого я не могла заснути й не одну ніч лежала, геть просякнута власним потом. Та думка стала нав'язливою, байдуже, скільки б разів Джуд не запевняв мене в її абсурдності, мовляв, я заміжня за громадянином США, ще й матір двох його дітей, тож нікому рука не підійметься мене депортувати. Проте навіть з тим омріяним паспортом я чудово усвідомлювала: якщо щось станеться із Джудом, мені непереливки. Наше тутешнє життя, медичне страхування, виплати за іпотекою… все зав'язане на його роботі. А я так не хочу. І річ не тільки в мені. Я не хочу, щоб усі клопоти з утримання нашої маленької сім'ї лягали лише на плечі чоловіка.

За такими розмислами я міцніше пригорнула його до себе та на якусь мить притулилася чолом до широких грудей. Тоді випросталася й усміхнулася.

— Знаєш, а я не пропаду. Рано чи пізно точно щось підвернеться. Просто треба стукати в усі двері, правда ж?

— Саме так, — Джуд прибрав волосся з мого обличчя, теж усміхаючись. — Сама подумай, та посада в *Times* колись здавалася мені журавлем у небі, аж доки таки опинилася в руці. Ти чудова письменниця із цілим оберемком важливих досягнень. Робота сама тебе знайде. А поки що тримай руку на пульсі, пиши для короткочасних проєктів — й одного дня тобі відчинять двері. Навіть не сумніваюся.

— Кохаю тебе, Джуде Льюїсе, — заявила йому цілком серйозно. Бо ж кохала всім серцем.

— А я кохаю тебе, Лоро Блеклок, — відповів він, сяйнувши трохи кривою усмішкою, яка завжди зводила мене з розуму.

Наші погляди зустрілися на довгу хвилину. Я уже втисячне подумала, що мені страшенно пощастило опинитися там, де я тепер: поруч із коханим чоловіком, який навіть після десяти років разом і двох спільних дітей змушував моє серце швидше битися, у цьому прекрасному помешканні, про яке ми навіть мріяти не наважувалися ще десятиліття тому. Моє життя могло б обірватися в підводній могилі біля берегів Норвегії. Воно тоді справді трималося на волосині. Відтоді кожен прожитий день став подарунком, за який я невимовно вдячна долі.

Звук сповіщення на Джудовому комп'ютері змусив нас випустити одне одного з обіймів, але ми все ще усміхалися.

— Вибач, — попросив чоловік. — То нагадування з календаря. У мене груповий дзвінок о пів на…

— Ну, мусиш заробляти на хліб, — прокоментувала я. Мій погляд упав на стосик посилок на столі. — Між іншим, я заскочила на пошту. Тут дещо адресоване тобі. Мабуть, ті замовлені сорочки.

Джуд кивнув та одразу ж узявся копирсатися серед рекламних буклетів, пакунків і рахунків. Аж тут він узяв до рук цупкий конверт із тисненням. Зітхнувши, передав його мені:

— Мабуть, знову хтось запрошує на весілля. Подеколи я справді дивуюся, що в тебе ще залишилися друзі без пари. Цікаво, хто цього разу?

Я зиркнула на конверт і насторожилася. Він зовсім не скидався на весільне запрошення: щільний картон, дорогий кремовий папір. А на самому конверті європейський штамп, але не британський. Щиро кажучи, я не знала, якої країни. На печатці виднівся напис *Helvetia*. Звучало дещо на скандинавський лад, але в мене все одно не виникало жодних асоціацій з якоюсь конкретною країною чи валютою. Адресата написа-

ли від руки, чорним чорнилом, каліграфічним почерком: *Mme. Laura Blacklock*[1].

Не відкрию — не дізнаюся.

Коли відривала конверт, скривилася, бо порізалася об його гострий край. Видобула з нього картку. Читати її доводилося, висмоктуючи кров з пальця:

Маркус Ляйдманн та вся *Leidmann Group*
щиро запрошують
мадам Лору Блеклок
на пресвідкриття
Grand Hotel du Lac
Сен-Жерве-ле-Бен
Женевське озеро
Швейцарія
понеділок 4 листопада — четвер 7 листопада
Підтвердити участь: *press@leidmanngroup.ch*

На звороті той самий текст подали французькою, а під ним — *QR*-код, підписаний «більше інформації / *plus d'informations*».

Напевно, Джуд вловив щось на моєму обличчі, бо щойно я завершила читати, глянув на мене зацікавленими очима:

— То не запрошення на весілля?

— Ні. Тут по роботі, — я віддала йому картку.

Чоловік уважно прочитав, а тоді постукав по зазначеному зверху імені.

— Я чув про цього чолов'ягу. Маркус Ляйдманн. Голова *Leidmann Group*. Знаєш про них?

Заперечно хитнувши головою, забрала в нього картку.

[1] Мадам Лорі Блеклок *(англ.) (тут і далі прим. пер.)*.

— То якась туристична компанія?

— Ну, певною мірою вони все й одразу. Щось типу меншої версії *Tata Steel* — компанії, яка починала з важкої промисловості, а тоді взялася за геть усе, від залізничних колій до труб. Одначе я не знав, що вони займаються ще й готелями. Мабуть, то щось новеньке.

Я знизала плечима.

— Напевно, зараз вдалий момент, щоб увійти в туристичний бізнес. Ну, через пандемію вся галузь пішла на дно, але для вмілого інвестора то сигнал вриватися. Так чи інакше, комусь випаде чудова нагода провести кілька безтурботних днів за гроші цього Маркуса.

Я вже збиралася викинути листівку в смітник, коли Джуд мене зупинив.

— Що ти таке кажеш? Це чудова нагода для тебе! Звісно, якщо ти хочеш.

Я засміялася.

— Я не можу поїхати у Швейцарію, Джуде! Хто відводитиме малих у садочок? А хто забиратиме?

— Ну... я? — запропонував чоловік. Здається, його зачепила моя зневіра. — Так само як і сьогодні зранку, коли ти ходила на співбесіду. Звісно, *якщо* ти не забула. Бачиш, ми якось вижили.

Я вже розтулила рота для заперечення, що всього за *один* ранок спальня наших хлопців перетворилася на зону бойових дій, але тоді знову затулила. Не хочеться ставати схожою на тих жінок, які сварять своїх чоловіків щоразу, коли ті зробили щось не так, як жінки звикли. Зрештою, мабуть, було правильно попросити хлопців узяти на себе трохи відповідальності й самостійно вдягнутися. Шкода тільки, що в процесі вони розтрощили свою кімнату.

— Але який мені зиск? — я завернула розмову в інше річище. — Мені ніхто не доручав писати про той готель. Ну, ви-